

РЕШЕНИЕ

№ 281

гр. София, 17.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 11.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11626** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.15-178 АПК, вр.с чл.44,ал.6 и ал.8 от ЗЧРБ и е в стадии след отмяна Решение на АССГ от страна на ВАС и връщането му за ново разглеждане от друг съдебен състав при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Образувано е по жалба на Х. Д. Р.- гражданин на А. срещу Заповед № 5392 ПАМ-1617/06.08.2022 година на Началник сектор към ООДЦ- СДВР, с която последният настанил принудително в СДВНЧ чужденецът Х. Д. Р.- гражданин на А. за срок не за повече от 6 месеца.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила, тъй като административният орган не е уведомил оспорващият за започналото административно производство и не му е дадена възможност за участие в него и е нарушено правото му на изслушване, като административният орган не е преценил дали в случая е целесъобразно да се наложи най- тежката мярка. Посочва се още, че при издаване на Заповедта са нарушени материално- правните разпоредби и е невъзможно връщането на чужденеца в държавата му на произход. Иска се отмяна на Заповедта и допускане на предварително изпълнение на Решението по реда на чл.242 от ГПК.

В съдебно заседание, оспорващият- Х. Д. Р. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се явява и поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата му се поддържа от адвокат И., редовно упълномощен, който отново иска

допускане на предварително изпълнение на решението по реда на чл.242 от ГПК.

Ответникът по оспорването- Началник сектор към ООДЦ- СДВР редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от юрисконсулт Х., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед от 06.12.2018 година, Директор СДВР оправомощил да налагат принудителни административни мерки по чл.39а ,ал.1 и чл.44,алиня 5, 6, 9 и 13 от ЗЧРБ държавни служители, заемащи изрично посочени длъжности, измежду които и Началник на сектор/ Главен оперативен дежурен“ към отдел“ Оперативен дежурен център“ при СДВР.

На 06.08.2022 година до Началник Отдел „Миграция“ при СДВР е депозирана Докладна записка, в която е посочено, че на 06.08.2022 година е проверен чужд гражданин, представил се като Х. Д. Р. без документи за самоличност и при проведената беседа с чуждия гражданин същият е заявил, че няма роднини в РБ, при които да отседне, няма адрес, на който да пребивава, няма парични средства и му е разяснено, че е незаконно пребиваващ чужденец и е предложено спрямо лицето да бъдат издадени Заповед за връщане до страна на произход и да бъде издадена Заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ.

На 06.08.2022 година Началник 01 Сектор към ООДЦ- СДВР- Главен инспектор издал Заповед УРИ № 5392 ПАМ-1616, с която наложил принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход- С.“ спрямо чужденеца Х. Д. Р...

На същата дата ответникът по оспорването издал и оспорената Заповед УРИ 5392 ПАМ-1617, с която принудително настанил чужденеца в СДВНЧ за срок не повече от 6 месеца, считано от датата на фактическото настаняване на чужденеца в СДВНЧ.

Чужденецът е фактически настанен в СДВНЧ на 06.08.2022 година.

По делото са приложени доказателства, удостоверяващи, че лицето издало Заповедта заема длъжността- Началник сектор ООДЦ – СДВР, доказателства , че на лицето ще бъде осигурена издръжка от български гражданин, събрани са гласни доказателства и Нота от Посолството на А. в РБ.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед УРИ-5392 ПАМ-1617/06.08.2022 година на Началник 01 сектор към ООДЦ- СДВР представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя

допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В нормата на чл.44, ал.6 от ЗЧРБ, е посочено, че в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по [чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3](#), възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена на основание чл.44, ал.8 ЗЧРБ - разпорежда сочещо, че настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. В съответствие с разпоредбата на алинея 10 на чл.44 от ЗЧРБ настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране.

За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.44, ал.8 от ЗЧРБ - чрез използване на израза "може". В този смисъл, по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да издаде заповед за настаняване на чужденец в СДВНЧ, спрямо когото има наложена принудителна административна мярка - връщане до страна на произход в случая наложена със Заповед от 06.08.2022. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност, даваща му право на свободна преценка при постановяване на оспорената заповед и то по силата на самия закон - ЗЧРБ.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - това е Началник 01 сектор към ООДЦ - СДВР, на когото изрично чл.44, ал.10 от ЗЧРБ е предоставил правото по силата на делегирани правомощия да издава заповед за принудително настаняване в СДВНЧ. Наред с това, това право е залегнало и в нормата на чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, според която принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на [Закона за защита на класифицираната информация](#).

Заповедта е издадена от Началник 01 сектор към ООДЦ - СДВР, на когото изрично Директор СДВР със Заповед от 06.12.2018 година е делегирал правото да издава Заповед за налагане на ПАМ по чл.39а, т.2 и т.4 и заповеди по чл.44, ал.5 и ал.6 от

ЗЧРБ/ като е налице хипотезата на делегиране на правомощия, които законът е предвидил за възможност. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Наред с това между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето Е. Г. към датата на издаване на заповедта е заемала длъжността- Началник 01 сектор към ООДЦ- СДВР- главен инспектор.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.44, ал.8 от ЗЧРБ, във връзка със съществуващи пречки по изпълнението на Заповед за ПАМ по чл.39а, т.1 от ЗЧРБ – УРи-5392- ПАМ-1616/06.08.2022 година– връщане до страна на произход. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо административният орган не е изложил конкретни мотиви в заповедта, защото от самата заповед е видно, че административният орган е посочил мотиви защо е издал заповедта за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ- налице са пречки за изпълнение на ПАМ-„ Връщане до страна на произход“ и мотивите, изложени в Докладна записка от 06.08.2022 година, че е налице опасност същият да се укрие и да възпрепятства изпълнението на заповедта. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен

орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган изрично е мотивирал заповедта си именно поради пречки за изпълнение на ПАМ-„ Връщане“ и опасност чужденецът да се укрие, има незаконен престой в РБ, съществува опасност същият да се укрие и да осуети изпълнението на ПАМ и изрично е препратил към Докладната записка от 06.08.2022 година.

При издаването на заповедта, Началник 01 сектор към ООДЦ- СДВР е спазил процесуално-правните разпоредби на АПК.

Административното производство е започнало въз основа на Докладна записка от 06.08.2022 година по повод задържане на чужденец за установяване на самоличност без документи за самоличност ,при която е установено, че лицето пребивава незаконно на територията на РБ, има постановен отказ за предоставяне на международна закрила, влязъл е в РБ на 20.09.2014 година с издадени документи от Италия и при проведената беседа с чуждия гражданин същият е заявил, че няма роднини в РБ, при които да отседне, няма адрес, на който да пребивава, няма парични средства, няма да предприема действия по узаконяването на престоя си в РБ.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че при издаване на заповедта административният орган е нарушил разпоредбата на чл.35 от АПК в посока лишаване на оспорващия от правото да участва в производството и да представя доказателства ,както и е не го е уведомил за започналото административно производство, защото административният орган в тази хипотеза няма задължение да уведоми чужденеца, че спрямо него ще започне производство за издаване на заповед за принудително настаняване в СДВНЧ, именно защото производството е специфично и предвид наличието на опасност чужденецът да се укрие и да осуети изпълнението на ПАМ- Връщане до страна на произход.

При издаване заповедта, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби.

Оспорващият е чужденец, спрямо когото от 06.08.2022 година има наложена ПАМ – „Връщане до страна на произход“. Легално определение на понятието чужденец е дадено в чл.2,ал.1 от ЗЧРБ/ според която „Чужденец“ по смисъла на този закон е всяко лице,което не е български гражданин. Събраните доказателства сочат още, че чужденецът е гражданин на трета страна-А., От своя страна, Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури,приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава- членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка.Глава IV–Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките,при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по- леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява от административните или съдебните власти.Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания.

В параграф 1,т.3б от ДР на ЗЧРБ е дадено определение на "Незаконно пребиваващ чужденец"- и това е всеки чужденец-гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване.Следва да бъде посочено, че в Директива 2008/115/ЕО е предвидена възможност Държавата-членка може да отложи извеждането за подходящ срок,като вземе предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. Държавите-членки по-специално вземат предвид,физическото или психическото състояние на гражданина на трета страна;

б)технически причини, като липса на възможност за превоз или неуспех на извеждането поради невъзможност за идентифициране. Ако извеждането се отлага съгласно параграфи 1 и 2, предвидените в член 7, параграф 3 задължения могат да бъдат наложени на засегнатия гражданин на трета страна.

От доказателствата по делото е видно, че към датата на издаване на заповедта чужденецът не е имал роднини в РБ, при които да отседне, няма адрес, на който да пребивава, няма парични средства, няма намерение да се завръща в А. и няма да си извади необходимите документи.

Едва след намесата на адвокат И. и едва в хода на съдебното производство са представени доказателства, че друго лице- български гражданин ще му осигури

средства за издръжка и жилище, които не са били известни на административния орган. Тези доказателства настоящият съдебен състав намира за създадени и представени само и единствено с цел защитната теза на оспорващия. Нещо повече дори- при задържането му и при проведената беседа оспорващият изрично е заявил, че няма близки и роднини в РБ, при които да отседне, няма адрес, на който да пребивава, няма парични средства, при което буди недоумение как едва в хода на съдебното заседание, проведено на дата 26.08.2022 година същият е заявил ,че има съпруга, която живее в [населено място],[жк], която живее при родителите и, но за него няма място. На първо място, твърдението , че има съпруга е неподкрепено с никакви доказателства още повече, че за да имат качеството на съпруг и съпруга, то лицата следва да представят Удостоверение за сключен граждански брак- нещо, което в случая не е представено. На второ място, възниква въпросът как съпругата му живее при родителите си и те поддържат връзка, но за него няма място в къщата им и как тя не му осигурява издръжка, а друго лице- очевидно е, че това твърдение е плод само и единствено на неговата защитна теза. На следващо място, представените едва в хода на съдебното производство – Декларация от лицето В. К. В., че същата ще осигури жилище и издръжка на оспорващия, както и показанията на същата в съдебно заседание, че познава оспорващия и той е добър човек, по никакъв начин не може да доведе до извод, че заповедта е издадена в нарушение както на процесуално-правните, така и на материално- правните разпоредби, защото това са доказателства представени едва в хода на съдебното производство, които няма как да са били известни на административния орган, а още повече ,че те са създадени само и единствено с цел защитната теза на оспорващия и след намесата на адвокат И.. Ако оспорващият желае да му бъде заменено принудителното настаняване в СДВНЧ с друга обезпечителна мярка, то има друг процесуален ред- не в производството по оспорване на Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ, а до органа, наложил принудителното настаняване, който именно е компетентен да прецени дали са основанията за замяна на настаняването с друг вид обезпечителна мярка. Наред с това, от фактическото настаняване на чужденеца до настоящия момент не са изтекли максималните срокове за принудително настаняване, а наред с това от представената Нота от Посолството на Ислямска република А. от 18.10.2021 година е видно , че поради създалата се сложна обстановка в Ислямска република А., съществува трайна опасност за живота на афганистанските граждани да бъдат върнати от страна на нелегитимно провъзгласилата се управляваща „Талибани“ и се преустановява за неопределен срок от време издаването на пасавани на афганистанските граждани.

Но тази Нота е издадена приблизително една година преди издаването на заповедта за принудително настаняване, няма доказателства за това, че все още е преустановено издаването на пасавани на афганистански граждани, налице е опасност оспорващият да се укрие и по този начин да осуети изпълнението на наложената ПАМ- „Връщане до страна на произход“ , от фактическото настаняване на чужденеца са изминали по- малко от 6 месеца и все още съществува разумна възможност чужденецът да бъде изведен от РБ, като предвиденият максимален срок не е изтекъл, към момента на издаване на заповедта не е била налице възможност по отношение на оспорващия да бъдат приложени по-леки мерки за административна принуда, не е установено същият да има средства за издръжка или лица, които да му предоставят адрес за пребиваване. Липсата на адрес, на който чужденецът да е установен (или да би могъл да се установи), води до горния извод. Налице и посоченото в [чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО](#) изискване за законосъобразност на заповедта. Наред с това, в параграф 3 на [чл. 15 от Директива 2008/115/ЕО](#) на

Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни е предвидена възможност във всеки един случай задържането да се преразглежда през разумни интервали или по молба на засегнатия гражданин на трета страна, или служебно. Това преразглеждане обаче е в компетентността на административния орган, а не на съда и този извод следва от следващото изречение, в което е предвидено, че в случай на продължителни срокове за задържане, актовете по преразглеждане подлежат на съдебен контрол и на тази плоскост представените доказателства, че задържането следва да бъде заменено с по-лека мярка е извън предмета на правния спор, още повече, че преценката е на административния орган, а не на съда и съдът не притежава правомощия да заменя един вид мярка с друга и то в производство по оспорване на заповед за принудително настаняване. **В този смисъл е РЕШЕНИЕ № 4469 ОТ 07.04.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 1201/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС.**

От всичко изложено дотук е видно, че материалноправните предпоставки на чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО за настаняването в специалния дом са налице и не са настъпили основания за освобождаване на чужденеца от СДВНЧ. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т.7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в [§ 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ](#) "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Следва да бъде отбелязано още, че по правната си природа, принудителното настаняване в СДВНЧ е мярка по обезпечаване на изпълнението на връщане до страна на произход, транзитно преминаване или трета страна. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва настаняването в СДВНЧ е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на ПАМ - „Връщане до страна на произход“.

От всичко изложено дотук е видно, че са налице предпоставките за задържането/ настаняването в СДВНЧ на чужденеца. Задържането в СДВНЧ до отпадане на пречките за изпълнението на ПАМ - „Връщане до страна на произход“ все още е законно, което предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение само за производство пред настоящата

инстанция, защото юрисконсулт Х. изрично заяви, че претендира юрисконсултско възнаграждение само за производството пред АССГ, но не и за производство пред ВАС. В този смисъл съдът не присъжда разноски, които не са поискани изрично. На основание чл.143,ал.3 от АПК следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева/** . Делото не представлява правна и фактическа сложност, проведени са няколко съдебни заседания, на които е взел участие юрисконсулт К. и сума в размер на 100 лева е справедлива и съответна на извършеното процесуално представителство по делото-оказаната правна помощ от юрисконсулта, а и такава сума е заявена от юрисконсулта.

Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските ,които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на

разноски.

Съдът не обсъжда искането на оспорвания за допускане на предварително изпълнение на решението , тъй като не е в негова полза.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Х. Д. Р.- гражданин на А. срещу Заповед № 5392 ПАМ-1617/06.08.2022 година на Началник сектор към ООДЦ-СДВР, с която последният настанил принудително в СДВНЧ чужденецът Х. Д. Р.- гражданин на А. за срок не за повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Х. Д. Р.- ГРАЖДаниН НА А. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК 01 СЕКТОР КЪМ ООДЦ- СДВР СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА ПРОИЗВОДСТВО ПО АДМ. ДЕЛО № 11626/2022 ГОДИНА. На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: